

1 Глава

Майя

- Слухай, подруго. От чесно кажучи, ніколи не думала, що наші депутати також воліють проводити час із дівчатками легкої поведінки. Це для мене стало справжнім потрясінням. Адже у них дружини, напевно, і діти є.

- Ти жартуєш, мабуть? Усі вони ще ті зрадники, Лізо. Мені незрозуміло одне, для чого нас запросили на це свято з програмою?

Не хотіла спочатку погоджуватися, але розуміла, гроші були непоганими, і відмовлятися не хотілося. Тим паче з Лізою нещодавно нову програму розробили. Гадаю, аудиторії сподобається.

- А їм гроші нікуди подіти, от і бісяться. Ну а що не кажи, наше шоу багато хто дивиться із задоволенням. Ми найкращі з тобою, Лізок.

- Так, але це закритий заклад. І я помітила, що практично немає молоді, одні чоловіки середнього віку і старші. А я так хотіла, щоб...

- Зрозумій, Лізо. Молодих і тих, хто домігся всього своїми руками й мізками, одиниці. Ось саме ці чоловіки і є батьками мажорів, які вигрібають тільки за рахунок татусевих грошиків. У них самих немає нічого. Ні розуму, ні фантазії.

- Ну, це не про тебе. Ти успіху домоглася власними зусиллями.

- Ну так - кілька переломів ніг і рук, а так все нормально.

Згадувати про це не можна без сліз. Стільки зусиль, стільки травм. І все заради чого? Щоб мати можливість виступати на висоті. Виступати, долаючи страхи, виступати щоразу перебуваючи підвішеною над прірвою з власних ілюзій. Мрія стати частиною циркового шоу в найвідомішому цирку світу не мала успіху. Коли проходив кастинг у "Цирк сонця", я невдало впала і отримала перелом правої щиколотки і правого зап'ястя. А мені так хотілося полетіти в Канаду! Так хотілося подивитися світ. Але я вірю, все у мене ще попереду. Якщо мріяти і вірити - все здійсниться. Зараз я виступаю зі спільною програмою з Лізою на різних заходах. Переважно

це корпоративи у клубах і виступи у багатіїв на вечірках. Дні народження, весілля та інші урочисті події.

- Майя, ти розумниця. Не знаю, як би я змогла жити без підтримки близьких.

- Я не хочу про це. Що? Лізо, ти чого завмерла на місці?

Лізка на мене подивилася здивованими очима, хоча ні, не на мене.

- Добрий вечір, принцеси, - почула досить суворий голос за вухом, але навіть не думала повертатися.

- Вітаю, Євгене Миколайовичу, - привіталася з ним перша Ліза.

- Лізо, ти така доросла вже. Я тебе ще дитиною пам'ятав. Зовсім крихіткою була, а зараз справжня красуня.

- Роки йдуть, а ми...

- Які роки? А ти все ще виступаєш? - не дає домовити їй чоловік. Ось же зухвалий!

- Так.

- Я бачив афіші. Але чому ти друга, а не перша? Це твоя подруга? - нарешті він помітив мене і не тільки помітив, а нахабно повів руками по моїх оголених плечах.

Якого біса він узагалі торкається мене?

- Я її подруга, так. Мене звать Майя. А друга вона, бо займається гімнастикою лише кілька років, натомість я їй присвятила майже все своє життя, - розгортаюсь до нього обличчям, скидаючи руки чоловіка, і відповідаю на запитання, що ставили не мені.

Євген

Так, Петро не пожалкував грошей на свій ювілей. Він ніколи не викликав у мене поваги, я більшою мірою вважав його скнарою, але цього разу йому

дійсно вдалося мене здивувати... Найкращий клуб із чудовою кухнею і величезною сценою. Ну а коли я ще зрозумів, що нас розважатимуть запрошені гості, то взагалі охнув. Своє сорокаріччя я відзначав куди більш скромно.

Петро Родвінський - права рука нашого мера. А от хто я такий? Я той, хто здатен розв'язати будь-яку проблему без метушні і швидко, маючи в друзях правильних людей. Ні, я не бандит і далеко не кримінальний авторитет.

На відміну від них, я пішак маленький, всього лише головний суддя. Іноді мене називають суддя - диявол. Навіть не маю жодного уявлення, хто мені міг дати це прізвисько, але все ж таки, з усіх цих діячів влади, я нікого не поважаю, а деяких навіть зневажаю.

Багато з них дратують, коли просять врятувати їхніх недолугих діток від в'язниці. Золота молодь вважає, що їм усе дозволено, а якщо щось і станеться, то татко з товстим гаманцем і зв'язками обов'язково відкупить.

Ось мій Ромка - не такий, ось справжня ромашка виросла, а не пацан. І адже вже 23, а все з бабами - ніяк. Того гляди незайманий, а як іще, якщо весь час за комп'ютером сидить - ігри, та програми одні на умі. І в Штати його відправив, але він і там до бабських цицьок не прибився. Він скоро має повернутися зі штатів. Там проходив навчання. Майже рік його не бачив. Скучив, хоч і не дуже сильно емоційний у такому ставленні, але іноді бракує його поруч. Не завжди, і не в ті моменти, коли татові треба розслабитися і гарненько відпочити. Робота в мене досить нервова, небезпечна і важка. Одного разу навіть на мене робили замах, але зараз не про це.

Я вже достатньо вжив, обговорив усі важливі питання, навіть встиг поставити одну із запрошених повій на коліна в туалеті, запхав їй по самі гланди. Люблю досвідчених дівчат, які вміють працювати ротом та іншими частинами тіла. Люблю поганих дівчаток, дуже поганих. Подобається, як вони підкоряються, подобається трахати їх, поки не зірвуть голос від стогонів і криків. Я дуже ненаситний коханець. І як усі чоловіки у віці віддаю перевагу молоденьким крихіткам. Красивих, юних, сексуальних.

Так, до праведника мені, звичайно, далеко. Я люблю секс, не заперечую цього. Тим паче мати Романа давно не живе з нами. Ми в розлученні понад

13 років.

- Скоро буде шоу-програма на канатах. Повітряні гімнастки, - сповіщає мене Владик, власник одного з комерційних банків.

- Може не на канатах, а на полотнах? - виправляю його. Теж знавець знайшовся.

- А? Та хрін його знає! Але ведучий обіцяв справжнє і гарне шоу. Тільки от дівчата щось не поспішають на сцену. Може їх поквипити? - уже встряв у розмову сам іменинник. Намагався піднятися, але тут же назад сів. Занадто багато випив.

Тому цю місію я вирішив покласти на себе. Тим більше одну дівчину з них на афіші я точно знав.

Це Лізка Скворцова. Дочка мого однокласника. Дівчинка талановита. Блондинка. Струнка. Вродлива.

Таку б дівчину своєму синові в наречені.

Але погляд чомусь привернула друга. Брюнетка. Погляд у неї такий, що заворожує. Ось одразу помітно, дівчисько далеко піде. У Лізи ангельські очі, а в іншої...

Котячі. Вона вся заряджає. Бджілка Майя мені дуже сильно сподобалася. Витончена фігура, приваблива зовнішність, зухвала.

Все як я люблю, але дуже рідко останнім часом трапляються такі. Та сьогодні мені, безумовно, щастить.

Майя. Дуже смішне ім'я.

І воно абсолютно їй не пасувало.

Я б надав їй більш зухвале. Марго або Лоліта.

Цей котячий погляд просто зводить з розуму. Зухвала, вродлива, молода. Крихітка безумовно в моєму смаку і сьогодні обов'язково повинна простогнати піді мною моє ім'я. Ох, дідько. У штанях вже стає тісно від

яскравих зображень перед очима нашого спільного проведення часу після цього свята.

- Вибачте, але ми вже маємо йти на сцену, - голосно заявляє Майя, повертаючи мене в реальність.

Так, у них дуже навіть нічого костюмчики. Зі стразиками, топіки й коротенькі спіднички, під якими... Так, ні, я впевнений, що нічого зайвого там не побачити.

- Перепрошую, успіху вам, - кажу і йду геть. Іду знову за столик, до захмелілих "друзів".

- Дорогі пані та панове. А зараз хочу представити вашій увазі чарівний, навіть до певної міри божевільний номер від наших повітряних гімнасток. Зустрічайте дует "LM" з новим номером тільки сьогодні і тільки на честь нашого іменинника. Вітаємо наших чудових і відчайдушних гімнасток оплесками.

Світло гасне, і вся увага вже спрямована на сцену.

А там відбувалося справжнє диво. І все ж я мав рацію, дівчата виступали на полотнах.

Два довгих полотна в однієї, таке ж у другої. Від самої стелі до підлоги. Висота приблизно була 6 метрів.

Першою піднялася на висоту Ліза, точніше як піднялася, якимось чином обмотала свою ногу полотном і різко хитнулася, опинившись з головою, що висить головою вниз.

- О, що вони коять. Я б під страхом смерті на таке не погодився. Я боюся з інструктором з парашута зістрибнути, а тут без будь-якої страховки. Ні, це для мене занадто, - Петрик був у жаху від побаченого, звісно в хорошому сенсі цього слова. Мелодія, під яку дівчата виступали, була приголомшливою. Дібрана під кожен їхній рух, який було відточено до дрібниць...

Лізка молодець, але ось коли по полотну вгору піднялася Майя, тут я зрозумів - саме вона є зіркою і рятує їх номер.

Гімнастка оповила свою талію полотном, піднявшись нагору, а потім...

- О, ні, ні, ні, ні! - заволали слабонервні, а я із задоволенням стежив за тим, що відбувається.

Майя розкрутилася в польоті так, що мені здалося, летить зі швидкістю світла і може розбитися. Вона просто зірвалася. І в той момент навіть у такого міцного горішка, як я, яйця мало не стиснулися... Загалом, мені було за неї лячно. Потім кілька акробатичних трюків, і разом із Лізою вони спустилися на уклін.

Це було видовищно, гарно, пластично. Це було небезпечно. Для них насамперед. Так, крихітка безумовно полюбляє ризикувати, і таке відчуття, що вона живе на адріналіні все своє життя. З такою дійсно не буде сумно, я впевнений. Бл*, ось просто зараз до неї підійду і запропоную провести зі мною цю ніч. Вона не відмовить.

Не раз напевно киці надходили такі пропозиції. Але від моєї гріх відмовлятися.

2 Глава

Майя

- Ти бачила, які вони були задоволені? Як аплодували стоячи? Навіть не віриться, - захоплювалася Ліза, коли ми повернулися до гримерки з десятками букетів квітів. Зараз наш виступ змінять дівчатка го-го і про наші трюки на полотнах одразу забудуть. У цьому і весь прикол. Мистецтво проти розпусти. І перемогу завжди здобуде другий варіант. Так, наші виступи з Лізою вміщують в себе деяку частку еротизму, але не повністю оголюють наші тіла. Це більшість мистецтва володіння технікою, а не своєю сексуальною енергією. Але насправді, я дуже сильно хочу додому. Не люблю такі збіговиська. Якось був неприємний інцидент з одним багатієм на дні народження його дружини. Він занадто наполегливо виявляв до мене свій інтерес, а я цього не люблю.

- Я втомилася, Лізо. Не знаю, скільки ще триватиме це свято для всіх тих панів, але я йду. Ти ж знаєш, що я не люблю засиджуватися допізна.

- Майя, ну ти чого? Вечір у самому розпалі. Давай залишимося. Буде

весело. Ми тепер уже не запрошені зірки полотен, а гості. Нам виділили найкращі місця і столик. Ну будь ласка, - зістроїла жалісливі оченята, але я й справді не хотіла тут перебувати. Вдома на мене чекав мій улюблений Манті. Моє улюблене домашнє звірятко. Мій улюблений тхір. Так-так. Саме тхір.

Та й не люблю я таких вечірок. Якщо в золотих хлопчиків усе сходить із рук, якщо вони надумують зробити щось погане... - новини я дивлюся, і знаю. Чого ж тоді очікувати від їхніх батьків? А як помітила, тут одні зажерливі мужики, які вважають себе... Загалом, що все має бути як вони того хочуть і можуть дозволити собі все... Узяти, наприклад, нахабство Євгена Миколайовича. Його нетактовність. Ні, звільніть. Не бажаю затримуватися на цьому святі більше ні секунди.

- Я додому, - вкотре повідомляю Лізі, коли переодягаюся і позбуваюся сценічного вбрання.

- Ну як знаєш. А я залишуся. Хто знає, може незабаром завітає хтось помолодіше.

- Удачі, Лізко, - обіймаємося на прощання, і я виходжу з гримерки, закидаючи сумку на плече. І йду в бік виходу.

Я вже вийшла на парковку, і тут мені ой як не пощастило. Мою машину заблокував великий чорний Range Rover. І я не можу виїхати! Невже доведеться залишити свою машину і викликати таксі? Чи все ж таки повернутися, відшукати господаря і попросити переставити свій автомобіль?

Ні, краще Лізці зателефоную, поцікавлюся, можливо, вона в курсі.

Так і роблю, дістаю з передньої кишені Айфон і набираю її номер.

- Так, скажи що ти передумала, Майя?

- Лізо, тут машина чиясь заблокувала мені виїзд. Ти не знаєш, випадково, чий тут великий Rover?

- Поняття не маю. До речі, кілька хвилин тому до мене підійшов Євген Миколайович. Він цікавився, куди ти зникла.

- З чого б це раптом? Ми майже не знайомі.
- Може він якраз хотів це виправити? Майя, ти так не вважаєш?
- Ні. Єдине, чого я хочу, так це понад усе опинитися вдома.
- О, я його зараз до тебе на допомогу відправлю, він точно в курсі має бути, чия тачка.
- Лізо, ні, - але вона вже скинула виклик.

Прокляття! Як же мені все це не подобається.

Я сіла в авто, увімкнула музику і почала чекати на Євгена.

Він з'явився буквально через кілька хвилин після нашої розмови з Лізою.

У відкрите віконце звернувся до мене:

- Ще раз привіт, Майя. Це моя машина. Вибач, але не я паркувався. Паркувальник недоумок.

Євген Миколайович мав воістину чоловічу красу. І я ніколи б не дала йому більше 32-х. Але ж впевнена, що йому набагато більше.

Брюнет, із зеленими очима, майже як у мене, з гострим вольовим підборіддям і невеликим прямим носом.

- Так. Переставте машину, мені треба додому.

- Чому так рано? Адже ще навіть немає дванадцятої. Та й ти не схожа на дівчину, якій треба бути вдома до опівночі. Чи така сувора матуся?

- Вибачте. Але я зовсім не пригадую, коли ми перейшли з Вами на - ти?

- Прямо зараз, Майя. Чи ти проти? - посміхається і мало не втискає мене у двері мого власного авто. Він високий, і я йому ледь дістаю до ший. Але...

- Переставте машину, Євгене, - піднімаю голову і зустрічаюся з ним поглядами. При тьмяному освітленні кількох ліхтарів усе одно видно було його нахабну посмішку. Терпіти не можу таких мужиків. Та й узагалі...

- А якщо я не хочу, щоб ти їхала? Скажи, ти така ж пластична в ліжку? Я б заплатив, якби ти показала мені кілька цікавих трюків. Скільки ти отримала за виступ? Я платитиму вдвічі більше! - проговорив мені в рот, і я тут же відчула пари алкоголю.

- Відваліть! - з усієї сили відштовхнула його. Мені так здавалося, але насправді він не зрушив ні на сантиметр.

- Слухай, дівчинко. Не вдавай із себе, гаразд?! Давай, називай ціну, і я заплачу. Кажи! - уже гарчить на мене і з усієї сили стискає мою голову у своїх долонях.

- Та що Ви собі дозволяєте? Що, - але він затикає мені рот долонею, підхоплює під стегна, відчиняє задні дверцята і заштовхує в автомобіль.

- Мххм, - намагаюся заперечити, але Євген навалюється на мене всією вагою свого тіла.

Він сильніший, він важкий, і мої тріпотіння анітрохи не зупиняють його дій.

- Майя, крихітко. Ти солодка, як мед, - залишає засос на шиї, занурюючи другу руку під футболку. Іншою так само затикає мені рота. Ні! Ні! - лягаюся, але спроба не вдається.

- Я не хочу трахати тебе в машині, це не те, чого я очікував від нашого сексу, бджілко. Але ти така гарна, я просто не зможу дотерпіти, поки ми доїдемо до мого будинку.

” Господи, ні! Де ж мій перцевий балончик?!” - намагаюся згадати, адже Євген уже перейшов до радикальних дій. Його руки вже розстібнули гудзик на джинсах.

Балончик!

Він у бордачку. Я намагаюся дотягнутися рукою, але не дістаю. Прокляття!

- Ні, так не піде, я хочу чути тебе, давай я відніму руку, а ти пообіцяєш, що не кричатимеш? Ну? Кивни, якщо згодна, - і я киваю.

- Я вперше бачу дівчину з такими котячими очима, - рука, яка затискала мого рота, вже перейшла на груди.

- Уперше таке божевілья зі мною. Подивився на тебе, і забажав... Лише віддайся мені, я зроблю тобі дуже добре. А потім заплачу, скільки скажеш.

...